

Podle tohoto stavu věci jest tedy nař. rozhodnutí aktem úřadu, u něhož st-lem reklamováno bylo dozorčí právo. Avšak nss ve stálé své judikatuře, jmenovitě v nál. Boh. A 834/21 a v mnohých jiných vyslovil právní náhled, že právo dozorčí dáno jest úřadům toliko na ochranu práva objektivního a stranám tudíž nepřísluší nárok na výkon dozorčího práva v jejich zájmu individuálním a nemůže proto odepřením výkonu toho býti porušeno subjektivní právo strany.

Poněvadž tedy podle tohoto právního názoru nař. rozhodnutí jako akt úřadu dozorčího nemohlo se dotknouti práv st-lových, není proto stížnost jeho podle § 2 cit. zák. k tomuto soudu přípustná.

Pokud pak stížnost namítá, že nař. rozhodnutí jest meritorně nezákonné, nemohl se nss námitkami těmi věcně obíratí. Nař. rozhodnutí celým svým obsahem jest odmítnutím a odepřením výkonu moci dozorčí, jehož se st-l domáhal. Na výkon této moci dozorčí nepřísluší však nikomu subjektivní právní nárok. Nevyhověl-li tudíž úřad návrhu strany na použití tohoto dozorčího práva, není tím porušeno subj. právo strany a nemůže proto nss ani o meritorních námitkách stížnosti rozhodovati.

Č. 10.565.

A d v o k á t i : * Po 1. lednu 1925 lze na Slov. připustiti k jednotné soudcovské a advokátní zkoušce (§ 1 zák. čl. LIII:13) jen ty doktory práv, kteří byli po tři roky prakticky zaměstnáni v právní službě u advokáta (§ 5 odst. 4 zák. č. 40/22).

(Nález ze dne 24. května 1933 č. 9347.)

V ě c : Dr. Otto Z. v B. proti sedmičlennému senátu komise pro bývalou jednotnou soudcovskou a advokátní zkoušku při vrchním soudu v Bratislavě o připuštění k advokátní zkoušce.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t .

D ů v o d y : St-l zakončil právní a státovědecká studia na universitě v Praze v letním semestru roku 1920, byl dne 12. března 1921 promován za doktora práv, sloužil od 21. ledna 1920 do 30. srpna 1926 u vojenských justičních úřadů, vykonal dne 10. prosince 1921 vojenskou zkoušku soudcovskou u vojenského nejvyššího soudu v Praze, nastoupil dne 14. září 1926 službu státního zástupce v B. a vykonal dne 28. února a 1. března 1930 doplňovací zkoušku soudcovskou u vrchního soudu v Bratislavě. Podáním ze 4. dubna 1930 žádal zkušební komisi pro jednotnou zkoušku soudcovskou a advokátní při vrchním soudě v Bratislavě o připuštění k jednotné soudcovské a advokátní zkoušce ve smyslu §§ 3 a 24 zák. čl. LIII:1913 v termínu červnovém 1930. Žádost tuto zamítl pětičlenný senát komise pro bývalou jednotnou soudcovskou a advokátní zkoušku v Bratislavě usnesením z 10. června 1930.

Z tohoto rozhodnutí podal st-l odvolání, jemuž sedmičlenný senát komise pro bývalou jednotnou soudcovskou a advokátní zkoušku v Bratislavě nevyhověl nař. usnesením. V důvodech uvedeno, že podle § 5 zák. č. 40/22 mohou k advokátní zkoušce býti připuštěni jen kandidáti, kteří byli po tři roky prakticky zaměstnáni v právní službě u advokáta.

Praxi tu st-l nemá a výjimečné ustanovení cit. § 5 uvedené v odst. 6 se na něho nevztahuje, když žádost o připuštění ke zkoušce podal teprve 4. dubna 1930.

Proti tomuto rozhodnutí čelí stížnost, o níž nss uvážil takto:

Zák. článek LIII:1913 zavedl § 1 na území býv. státu uherského na místo praktické zkoušky soudcovské a zkoušky advokátní jednotnou soudcovskou a advokátní zkoušku. Podle § 3 bylo možno ke zkoušce té připustiti toho, kdo po ukončení právních studií na tuzemské universitě dosáhl doktorátu a byl 3 roky v právní praxi. Jaká měla praxe ta býti, ustanovovaly §§ 4 a 5. Výjimku z ustanovení o způsobu praxe té obsahoval § 24 pro toho, kdo účinkoval 3 roky při soudu jako soudce nebo při fiškalátu (státním návladnictví) jako fiškál (státní návladní); ten byl ke zkoušce připuštěn, dosáhl-li hodnosti doktorské, třeba nemohl se vykázat praxí stanovenou v bodě 2 § 3, tedy praxí, jak je uvedena v §§ 4 a 5 cit. zák. článku.

O tom, že st-l má 3letou v § 24 cit. zák. článku zmíněnou praxi, není sporu. Přes to žal. úřad zamítl jeho žádost o připuštění k jednotné zkoušce podle cit. zák. článku proto, poněvadž po názoru žal. úřadu výjimečné ustanovení § 24 pozbylo již platnosti a připustiti lze ke zmíněné zkoušce jen toho, kdo vyhovuje podmínkám stanoveným v zák. č. 40/22, tedy také podmínce tříletého praktického zaměstnání v právní službě u advokáta. Touto praxí se st-l vykázati nemohl.

Že by st-l praxi onu měl, stížnost netvrdí. Popírá však správnost názoru, že praxe taková je podmínkou pro připuštění k oné zkoušce a že ustanovení § 24 cit. zák. článku pozbylo platnosti. Ale stížnosti nelze dáti za pravdu.

Zákonem č. 40/22 změněna a doplněna byla některá ustanovení o advokátech. Zákon ten ustanovuje v § 5 odst. 4, že ke zkoušce advokátní mohou býti připuštěni kandidáti, kteří byli po tři roky prakticky zaměstnání v právní službě u advokáta a dosáhli hodnosti doktorské. Zákon ten nabyl účinnosti 2. března r. 1922 (§ 10) a poněvadž v něm není ustanoveno jinak, platí pro celé území Čsl. republiky. Z pravidla, že k připuštění ke zkoušce advokátní je potřebí tříleté praxe právní u advokáta, zná zákon ten výjimku, která však platila jen do dne 1. ledna 1925; do toho dne stačila praxe podle dosavadních předpisů (§ 5 odst. 6 cit. zák.). Výjimka odst. 7 nepřichází tu vůbec v úvahu.

Z toho podává se zcela nepochybně, že od 1. ledna roku 1925 ke zkoušce advokátní na celém území republiky Čsl. může býti připuštěn jen ten, kdo byl po tři roky prakticky zaměstnán v právní službě u advokáta čili kdo má tři roky advokátní praxe. Jednotná zkouška soudcovská a advokátní podle zák. čl. LIII:13 je i zkouškou advokátní. Stanovil-li zákon č. 40/22 pro složení advokátní zkoušky podmínky jiné, než platily podle zák. článku LIII:13, platí ovšem od účinnosti zák. č. 40/22 tyto podmínky jiné a odchylná ustanovení zák. čl. LIII:13 pozbyla tím platnosti, byvše novým zákonem derogována, jak plyne i z § 9 cit. zák., který stanoví, že jen zákonem tím nedotčená ustanovení dosavadních zákonů zůstávají v platnosti. Ustanovení zák. čl. LIII:13 o praxi toho, kdo k advokátní zkoušce může býti připuštěn, byla však dotčena ustanovením § 5 odst. 4 zák. 40/22 a pozbyla tedy platnosti.

Na tomto právním nazírání vybudováno je nař. rozhodnutí, které od-
pírá st-le připustiti k jednotné zkoušce zavedené zák. čl. LIII:13 proto,
poněvadž nemá praxi požadovanou § 5 odst. 4 zák. 40/22, totiž tříletou
právní službu u advokáta, a žádal o připuštění ke zkoušce teprve po 1.
lednu 1925, kdy nestačil již výkaz praxe podle norem starších, tedy ani
výkaz praxe, kterou za postačitelnou prohlašoval § 24 zák. článku
č. LIII:13. Proto nemohl nss shledati, že by nař. rozhodnutí odporovalo
platnému nyní zákonu.

K vývodům stížnosti budiž uvedeno ještě toto:

Stížnost se mýlí, má-li za to, že ustanovení § 24 zák. čl. LIII:13 ne-
bylo zákonem č. 40/22 změněno ani zrušeno. Bylo zrušeno tím, že zák.
40/22 jako podmínku připuštění ke zkoušce advokátní stanovil tři roky
právní praxe u advokáta a nestanovil po té stránce jiné výjimky, než
svrchu uvedenou výjimku § 5 odst. 6. Uvádí-li stížnost, že ustanovení
§ 24 zák. čl. LIII:13 lze uvést v soulad s ustanoveními zák. č. 40/22 a že
proto bez výslovného prohlášení nelze je pokládati za zrušené, je na
omylu. Zákon posléz citovaný v § 5 odst. 4 uvádí jako podmínku připu-
štění k advokátní zkoušce tříletou praxi právní u advokáta. O kandidá-
tech s jinou praxí — s výjimkou přechodnou podle odstavce 6 — ne-
mluví vůbec a nelze proto právem tvrditi, že s ustanovením tohoto zá-
kona lze uvést v soulad ustanovení § 24 zák. čl. LIII:13, podle něhož
osoby v paragrafu tom uvedené k připuštění ke zkoušce nepotřebovaly
vůbec praxe advokátní.

Č. 10.566.

**Honební právo (Čechy). — Řízení správní: * Poli-
tické úřady nejsou příslušny rozhodovati o nároku na náhradu útrat ří-
zení před rozhodčím soudem podle § 46 čes. hon. zák.**

(Nález ze dne 26. května 1933 č. 6819.)

V ě c: Gustav G. Ve S. proti zemskému úřadu v Praze o příslušnost
k rozhodování ve věci náhrady útrat řízení před rozhodčím soudem po-
dle § 46 honeb. zák.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Rozhodnutím z 21. června 1930 uložil okresní úřad v Ja-
blonci n. N. honebnímu společenstvu ve S., aby st-li nahradilo do 15 dnů
komisionelní výlohy v částce 370 Kč, zapravené jím u příležitosti čin-
nosti rozhodčího soudu, sestaveného za účelem rozhodování o odškod-
ném za škodu způsobenou zvěří. K odvolání honebního výboru zrušil
zemský úřad v Praze napadený výměr jako nezákonný a odmítl žádost
st-lovu za přisouzení útrat rozhodčího řízení pro nepříslušnost.

O stížnosti uvážil nss:

Žal. úřad vyslovil v nař. rozhodnutí v podstatě, že rozhodování
o uplatněném nároku na přiznání útrat, vzešlých při rozhodování roz-
hodčího soudu, zřízeného podle § 46 čes. hon. zák., nepřísluší politi-
ckým úřadům, poněvadž nejde o věc spadající do oboru práva veřejného
a žádným pozitivním předpisem takováto kompetence založena nebyla.
Stížnost naproti tomu uvádí, že § 383 o. z. o. stanoví, že způsob náhrady
škody způsobené zvěří jest upraven politickými zákony; honební zákon,